

Inkijkexemplaar

HOOFDSTUK 1

Chanelle springt van de laatste rots en dan staat ze naast Thomas in het zand. Ze is een stukje kleiner dan hij, klein genoeg om haar hoofd tegen zijn schouder te leggen. Niet dat ze dat zomaar doet hoor, haha!

Met de rijke en beroemde filmmaker Charlie Vincent als vader, zou je verwachten dat Chanelle wat brutaler was tegenover haar vriendje, en meer zou durven. Papa Charlie heeft nu groot succes met een reeks commercials over de ChipsBitch, en de ster uit die filmpjes is nota bene haar allerbeste vriendin Floor Soyalie. Chanelle heeft zóveel waar anderen jaloers op zijn, waar zou zij zich zorgen om moeten maken? Toch staat ze hier net zo schutterig naast Thomas als hij naast haar. Ze kennen elkaar nu een maand, drie weken en vijf dagen. (Dat is al bijna twee maanden verkering!) Straks gaan ze zoenen. Dat doen ze eigenlijk altijd als ze elkaar zien. Floor moet erom lachen en pest Chanelle er zelfs mee. “Chanelle gaat lellebellen,” lacht ze als Chanelle naar Thomas gaat - en zwaait haar dan lief gedag.

Als Chanelle te laat in de klas komt: “Je stond zeker ergens te lellebellen, Chanelle?”

Als ze haar belt: “Kan je rustig bellen, Chanelle, of stoor ik je tijdens het lellebellen?”

Het is wel duidelijk: Floor is errug blij met het feit dat ze het woordje “lellebellen” heeft gevonden, om mee te rijmen op “Chanelle”. Ze doet het dus ook de hele dag, zucht...

Chanelle lacht dan meestal terug: “En opoe Floor, lellebelt niet hoor!” (Omdat “lellebellen” tenslotte een woord uit de oertijd is.)

Heel soms, als iemand net een handtekening aan Floor heeft gevraagd, rijmt Chanelle het anders: “En ChipsBitch Floor, die lellebelt niet hoor.”

Dan antwoordt Floor: “Logisch, daarvoor heb ik te veel chips tussen mijn tanden.” Meestal krijgen ze daarna de slappe lach - geen idee waarom.

Eerlijk gezegd vindt Chanelle het ook best komisch dat ze elke week wel een paar keer zoent, terwijl ze het een jaar geleden nog nooit had gedaan.

Soms legt ze expres tot in detail uit hoe het moet: “Okee, je doet je mond een stukje open en laat je tong een beetje naar buiten komen, net zolang tot je zijn tong aanraakt. Dan begin je er rondjes omheen te draaien-” en dan is Floor meestal al gillend weggerend (met haar handen over haar oren).

Thomas legt zijn arm om haar heen, eventjes, ze voelt zijn vingers langs haar schouderblad glijden - en ook hoe hij zijn hand weer weghaalt.

Chanelle schuift haar tenen dieper in het zand. Ze vraagt zich af waar ze zal kijken.

Thomas kucht. Dan zegt hij: “Tadaa!”
O ja, dat was waarom ze met hem meeinging:
Thomas heeft een verrassing voor haar. Eigenlijk
zou Chanelle met haar vriendinnen naar een
terras op de boulevard gaan, maar Thomas keek
haar zó lief aan toen hij vroeg of ze alsjeblieft
met hem mee wilde komen.
Wat zou het zijn? Een knuffelbeertje? Een
ketting? Een romantische ring? Mét
huwelijksaanzoek?
Chanelle glimlacht en wil alvast enthousiast in
haar handen klappen, alleen... ze ziet niet waar
de verrassing is?
Thomas heeft niks in zijn handen. Op het strand
ligt nergens een pakje verborgen, toch?
Ze trekt haar wenkbrauwen op en kijkt hem
vragend aan. Haalt hij een grapje met haar uit?
Nee, het lijkt alsof hij echt op een reactie wacht.
Maar... waar is het cadeau dan?
“Heb je het onder het zand verstopt?” vraagt ze.
“Wat?”
“De verrassing?”
Thomas schiet in de lach. “Nee, joh! Dit is het,
dít. Het strand!”
Opnieuw legt hij zijn arm om haar heen, en deze
keer laat hij hem liggen. Met zijn andere arm
maakt hij het gebaar van een televisiepresentator
die laat zien welke prijzen je kunt winnen. Hij
showt de rotsen waar ze zojuist overheen zijn
geklommen - alsof het geen stapels stenen zijn,
maar gouden bergen. Het strand aan hun voeten

is mini, je kunt er nauwelijks languit op liggen, maar hij doet alsof het een woestijn is.

“Nou, hoe vind je het?” vraagt Thomas.

Chanelle kan niet helpen dat ze geen hupjes maakt van plezier. Het is niet dat ze het niet mooi vindt, of zo. Het is... dat ze nog nooit zo'n... euh... *verrassing* heeft gehad.

“Ik zie het al,” zegt Thomas. “Je vindt het niks.”

“Nee, nee, het is heel leuk.” Hier kunnen ze op zich wel blijven om te kletsen. Alleen... Chanelle vraagt zich af bij wie ze nu cappuccino moet bestellen, of een tosti. En zonder stoelen... waar moeten ze dan zitten?

Ze zucht: misschien hebben Anna-Pauline en Laurentien toch wel gelijk. Misschien zijn Thomas en zij te verschillend. Hij zo arm, en zij zo rijk. Elke keer hebben ze totaal verschillende ideeën over wat leuk is...

Thomas zet zijn rugzak in het zand en pakt er een enorme handdoek uit. Hij grijnst: “Ik kreeg bijna strafwerk omdat ik vandaag geen boeken mee had naar school.”

Chanelle lacht terug. Ze beseft wel dat het óók heel lief is dat Thomas dit voor hen heeft bedacht. Een hele middag, helemaal met zijn tweetjes. Hij heeft er speciaal een eigen stukje strand voor uitgezocht - én er zijn schoolboeken voor thuisgelaten, zodat hij in zijn tas ruimte had voor die gigantische badhanddoek.

Zo groot als de handdoek is, zo klein is het strand. Een postzegeltje is het, nou vooruit: een envelop. De badhanddoek beslaat vrijwel al het zand.

Chanelle woont haar hele leven al in Harmelijn, maar ze wist echt niet dat voorbij de rotsenpier nog zo'n mini-stukje strand was.

“Alleen tussen twee en vijf is het droog genoeg om op te zitten,” zegt Thomas. “Daarna komt de vloed en wordt het overspoeld. Daarvóór is het nog te nat.” Tevreden tilt hij een fles cola uit zijn tas. “Ik weet het precies, want toen ik nog bij mijn moeder en stiefvader woonde, zat ik hier vaak dagenlang mijn ellende te overpeinzen. Goddank mag ik nu begeleid op kamers.”

Hij opent de literfles en neemt er een slok uit. Hij houdt Chanelle de fles voor. “Wil je ook?”

Chanelle schudt van nee.

“Een handje chips dan misschien?”

Hij trekt de zak open. “Bitchy Bites Ontvlambaar”. De nieuwste.

Chanelle glimlacht, deze smaak is pas net op de markt gebracht, het zijn een soort hete paprikachips. Ze hebben er stukjes chili doorheen gedaan, sambal, en zelfs wat cayennepeper. De commercial hebben papa en Floor een maand geleden geschoten.

Hij gaat zo:

Van bovenaf zie je een simpel dorpje, met een park, een oud station, huizenblokken en een klein strandje aan een meer.

De opvallende kleuren zijn helder als in een Disney-film. De zee is niet gewoon blauw, maar van een diepblauwe en -groenige kleur die doet denken aan een dure smaragd, zoiets. Op het strand zit een jongen. Verdrietig staart hij naar de zee. Op zijn schoot ligt een boek met foto's van hem en een leuke meid, met zijn tranen erop.

Achter hem, in de duinen, ligt de ChipsBitch naar hem te kijken. Ze vindt hem duidelijk superleuk, en baalt ervan dat hij liefdesverdriet heeft.

Zodra de jongen even naar rechts kijkt, sluipt de ChipsBitch als een ware katachtige naar hem toe, en zet een zak "ontvlambare" Bitchy Bites bij hem neer.

Voordat de jongen beseft wat er gebeurt, heeft ze hem al in zijn nek gelikt, en is ze terug de duinen in geschoten.

De jongen (gespeeld door zanger Kevin van de populaire boyband B-t(w)eens!) voelt aan zijn oor, hij denkt dat een mug hem heeft gebeten of zo. Hij kijkt om zich heen en ziet dan de zak staan.

Daarna zien we hem met een tevreden gezicht van het strand lopen, met de zak chips in zijn hand. Het fotoboek ligt achter hem, begraven in het zand. En in de duinen laat de

ChipsBitch tevreden haar wereldberoemd-in-Nederland-geluidje horen: “Purr.”

Het was nog een hele ervaring voor Floor om Kevin in zijn nek te likken, haha! Chanelle was mee naar de opnames en kwam niet meer bij. Tijdens de pauzes zei ze steeds tegen Floor: “Je moet hem gewoon likken alsof je hem wel wilt opvreten.”

“Ja,” giechelde Floor dan. “Jij kan het beter doen, want jij bent gewend om te lellebellen.”

(Inderdaad; zelfs op de filmset gebruikte Floor het oerhippe woord...)

Chanelle keek geschrokken om zich heen. Want het is niet de bedoeling dat haar vader erachter komt dat ze een vriendje heeft. Die wil er dan natuurlijk alles van weten!

Chanelle neemt een handje chips uit de zak.

“Purr,” imiteert ze Floor - en schiet in de lach.

Thomas lacht met haar mee. “Ze zijn wel een beetje verkruid na een dag in mijn tas.”

“Geeft niks,” zegt Chanelle. “Ik vind het een super-verrassing.” Ze geeft hem een kus. Op zijn mond - op zijn zachte, lieve, volle lippen. En hij kust terug. Op haar zoute, chipsig (ontvlambare!) mond.

HOOFDSTUK 2

Zie je, het is precies zoals Chanelle het beschrijft als ze Floor wil pesten, hihi: ze heeft haar lippen op die van Thomas gedrukt en doet haar mond een stukje open. Ze duwt haar tong een beetje naar buiten, net zolang tot ze zijn tong aanraakt. De eerste keer dat hun tongen elkaar raakten, schrok ze er zelfs wel van - het was een vreemd gevoel dat ze nooit eerder had ervaren. Als je ook alleen maar denkt aan die tongen, is het eigenlijk wel een smerig idee, ja toch? Daar moet je natuurlijk niet teveel bij nadenken...

Maar wat er zo fijn aan is, is de omhelzing van Thomas die erbij hoort. Dat hij zo dicht tegen haar aan ligt en zijn armen zo lief om haar heen heeft. Zijn vingers aaien door haar donkerbruine haren, en al die tijd liggen ze in het zand te zoenen.

Thomas kijkt haar aan. Hij heeft zand in zijn haar en een paar korrels op zijn voorhoofd. Hij fluistert: "Ik vind je lief."

Chanelle glimlacht. Het is dat ze niet écht in een film zit, anders zou ze zeker weten dat er lichtjes in haar ogen begonnen te schijnen. Ze slaat haar ogen verlegen neer en antwoordt: "Ik jou ook." Dan drukt Thomas opnieuw zijn lippen op die van haar.

Het is jammer dat Chanelle's vriendinnen niet kunnen zien hoe lief Thomas is nu ze samen zijn. Dan zouden ze misschien iets beter begrijpen waarom ze is gevallen voor zo'n arme sloeber. Thomas draagt kleren van de markt, dat is natuurlijk een groot verschil met de designer-outfits die Chanelle's vrienden normaal dragen. Chanelle weet dat haar vriendinnen zich stiekem schamen als ze naast zo'n on-hip iemand moeten lopen - en zij had dat vroeger ook altijd. Ook nu voelt Chanelle die schaamte soms, eventjes, maar dan schaamt ze zich dáár weer voor en negeert ze het gevoel. Tenslotte kan niet iedereen zwemmen in het geld. Helaas...

Thomas schrok zich rot toen hij begreep dat Chanelle's achternaam Vincent was. Hij wil namelijk later óók filmmaker worden, en is een grote fan van Charlie. Maar hij gaat er supergoed mee om. Hij heeft nog nooit gevraagd of hij Charlie eens mocht ontmoeten. (Dat deden de andere "vriendjes" vaak meteen de eerste week al.)

En hij wil nooit dat Chanelle voor hem betaalt. Daar is hij te trots voor. Aan de ene kant is dat heel schattig, maar soms is het ook wel eens vermoeiend, vooral als Chanelle heel erg graag iets "rijks" wil doen. Maar ja...

Haar ouders Charlie en Judith waren ook heel arm voordat ze succes kregen, zeggen ze vaak. En ja, met hen is het toch ook goed gekomen?

Thomas kijkt Chanelle diep in haar ogen en geeft haar een knipoog. Zij glimlacht giechelg terug. Hij loopt elke dag met een rugzak uit het Stenen Tijdperk. Echt erg dus. En vooral: totaal anders dan

Julius.

Julius is de onbereikbare liefde van Chanelle.

Nee: hij *was* de onbereikbare liefde van Chanelle, al zolang als ze zich kan herinneren.

Hij is maar liefst zes jaar ouder dan zij - wat meteen de grootste reden van zijn

onbereikbaarheid is - en tegenwoordig studeert hij al, in Delft. Ze ziet hem dus nooit meer en dat is helemaal niet erg. Want hij is de broer van Daniëlle, de grootste trut van het Berg&Bos College.

Chanelle heeft nooit bij Julius op school gezeten, maar ze zag hem natuurlijk op de benefietfeesten die geregeld worden georganiseerd voor de rijke mensen uit Harmelijn.

Vroeger kwam Chanelle soms bij Daniëlle thuis - dat was voordat ze roddels over Chanelle ging rond bazuinen (alleen maar omdat ze baalt dat zij niet de rol van ChipsBitch heeft gekregen, en ze denkt dat Chanelle haar vriendin Floor heeft voorgetrokken voor de rol) (wat totaal niet klopt). Gewoon, omdat je nou eenmaal weleens met een meisje uit de klas mee naar huis gaat. Op zulke middagen hoopte Chanelle wel dat ze Julius zou zien, ja.

En als het was gelukt, dan liep ze nog een paar dagen zwijmelend rond. Maar ja: nu is ze

eindelijk verliefd geworden op iemand anders, namelijk op Thomas. Dat is toch juist fijn? Thomas stopt met kussen en komt overeind. Hij trekt zijn T-shirt uit. “Beetje bruin worden,” zegt hij, en gaat weer naast Chanelle liggen. Zij knikt en trekt haar vest uit. Het is zo warm, ze kan gemakkelijk in een hemdje liggen. Thomas aait met zijn vinger over Chanelle’s gezicht - zo lief, ze krijgt het er warm van. Als zijn vinger bij haar kin is, legt hij zijn handpalm tegen haar wang en leidt zo voorzichtig haar gezicht weer naar het zijne. Chanelle kan niet helpen dat haar gedachten afdwalen zodra ze weer verder gaan met zoenen...

Toen Julius vaste verkering kreeg met Danique (en Chanelle’s hartje brak), overlaadde hij Danique met dure kado’s. Nadat ze allebei zeventien waren geworden, nam hij haar zelfs mee op vliegvakantie. En tja, dat kan Thomas natuurlijk niet voor Chanelle doen...

Thomas kijkt haar weer aan, met die lieve blik van hem. Maar Chanelle kan niet helpen dat ze weer die steek in haar maag voelt. Shit, het is wel een groot verschil of je op vliegvakantie gaat, of naar een postzegeltje strand dat alleen tussen twee en vijf droog is. “Ik ben blij dat jij mijn vriendinnetje bent,” knikt Thomas.

Chanelle lacht naar hem. Het is maar goed dat ze niet in een film speelt, want dan zou je nu zien hoe ze een moment haar wenkbrauwen frons. Doet ze er wel goed aan om zich te binden aan deze jongen, die begeleid op kamers woont omdat hij zo'n rottige thuisbasis heeft?

Op zijn kamer staat een bank van de kringloopwinkel. Thomas is pas zestien, maar moet toch elke week zijn eigen boodschappen doen - en die draagt hij naar huis in de *linnen* tassen die goedkope kledingwinkels vaak cadeau doen. Stiekem schaamt Chanelle zich dood als ze daarnaast loopt!

Ai, de twijfel vlamt ineens hoog op in Chanelle's binnenste. Shit, dat wil ze helemaal niet!

Die lieve Thomas heeft niet eens in de gaten hoe *oncool* hij op zulke momenten is, en beseft al helemaal niet dat Chanelle's eigen imago er langzamerhand óók aan gaat bij haar vriendinnen.

Ja, het klinkt misschien lullig, maar mensen denken toch dat je zo leuk bent als de vrienden die je hebt, ja toch? Als je beste vriendin een enorme *nerd* is, word je zelf tenslotte ook een beetje als nerd beschouwd.

Als al je vriendinnen domoren zijn, kom jij er ook niet op je best vanaf. Zo werkt het nou eenmaal, tja, daar kan Chanelle ook niks aan doen, hoor.

Dus als je vriendje een armoedige uitstraling heeft, denken de mensen dan dat je zelf óók geen smaak hebt?

Thomas kijkt haar aldoor zo tevreden aan, nu hij heeft gezegd dat hij blij is met haar. Maar Chanelle denkt gemeen: Ja, als ik zo'n knap en rijk vriendinnetje als mijzelf aan de haak had geslagen, zou ik óók intens tevreden zijn... En ze schaamt zich meteen rot om haar eigen gedachten.

Met moeite perst ze er een lief zinnetje uit. "En jij bent mijn prins op het witte paard." Zoiets wilde ze zeggen vóórdat haar roze bril afviel.

Maar toen vond ze het te klef.

Nu het een leugen is geworden, floept de zin er zomaar uit...

Thomas begint hard te lachen. "Een paard, haha! Ik durf niet eens op een paard!"

Chanelle bijt op haar lip. Haar maag is zo ineengekrompen, het doet gewoon zeer. "Dat moet je dan maar leren," zegt ze ineens, "want ik wil wél paardrijden!"

Thomas kijkt haar verbaasd aan.

"Ja," moppert Chanelle verder. "Ik wil wél paardrijden."

Thomas aait door haar haren en zegt: "Maar schatje, dat durf ik echt niet hoor." Hij geeft een kusje op haar wang.

Omdat de twijfel in Chanelle's buik maar langzaam wegebt, moppert ze nog even door:

"Maar ik heb een eigen paard en daar wil ik vaak op gaan rijden. Samen met jou."

"O." Thomas draait zich op zijn rug in het zand.

"Dat is wel een probleem, ja."

“Ja.” Chanelle kan het niet helpen. Ineens wenst ze

dat Thomas gewoon uit de dure buurt kwam, net als zij. Dat hij óók op het Berg&Bos College zat, zodat ze niet elke keer tussen de slonzen van de Rijnschool op hem hoeft te wachten - o, ze weet dat het niet klopt, dat het niet eerlijk is. Maar toch voelt het ineens zo.

“Is er iets?” vraagt Thomas.

Chanelle zegt chagrijnig. “Nee.”

Thomas schuift tegen haar aan. “Wel, er is iets.

Ik zie het toch aan je?”

Chanelle haalt haar schouders op. “Ik zeg toch dat er niks is?” Omdat Thomas haar zo verbaasd aankijkt, zegt ze: “Zullen we maar gaan?”

Thomas staat al op. “Natuurlijk, prinses.”

HOOFDSTUK 3

Het klimmen over de rotsen doet Chanelle goed. Eindelijk lukt het een beetje om te vergeten dat Thomas zo *anders* is dan zij, en herinnert ze zich hoe *lief* hij is.

Want dat is zeker een groot verschil: de jongens van het Berg&Bos College zijn vaak zo druk met dure apparaten en nieuwigheidjes, dat ze niet veel aandacht aan de meisjes geven.

Laurentien en Anna-Pauline klagen geregeld over het lompe gedrag van hun klasgenoten. In de pauzes lachen ze er vaak met zijn vieren om hoe de jongens weer eens níet luisterden naar hun verhalen.

Zo is Thomas niet. Misschien heeft hij geen dure mobiel, en in plaats van een laptop een gewoon schoolschrift in zijn tas. Maar hij luistert wél. En hij aait door Chanelle's haren. Als hij eerder uit is, komt hij haar van school halen - en stoort hij zich er niet aan dat de anderen hem armoedig vinden of vreemd naar hem kijken.

Chanelle kijkt Thomas lief aan en hij vraagt: "Gaat het weer een beetje?"

Chanelle knikt. Ja, gelukkig wel!

"Wat was er nou?"

Opnieuw haalt Chanelle haar schouders op.

"Niks."

Thomas trekt een wenkbrauw op. “Niks?! Man, je hele gezicht ging van zomerbries naar onweer!”

Om zeker te weten dat Chanelle hem goed begrijpt, doet hij even voor hoe dat eruit zag. Hij kijkt eerst met een brede lach verheven naar de blauwe lucht, maar *morft* dan naar een soort monsterachtige verschijning die ter plekke mensenvlees wil verslinden.

Chanelle kan niet geloven dat Thomas dit zomaar doet; ze moet keihard om hem lachen.

Oncharmant hard, is het, maar ze kan het niet helpen. Die Thomas, haha, hij is net de boze buurman uit Sesamstraat!

Even zet hij weer zijn vredige gezicht op als hij zegt: “Wat is er toch met je, meissie?”

Dan wordt hij in een mum van tijd het monsterlijke gedrocht en brult: “Niks! Niiiiikkkkss!!”

“Hou op!” lacht Chanelle. “Ik doe het in mijn broek, haha!”

Onverwacht oprecht vraagt hij: “Is het dat ik arm ben en jij rijk?”

Snel schudt Chanelle haar hoofd - ja, dat kan ze toch niet zeggen?!

Ze pakt Thomas’ hand. Hij lacht nu ook naar haar. “Ik kan me best voorstellen dat je er moeite mee hebt, hoor, want ik kan je natuurlijk geen dure kado’s geven.”

“Maakt me helemaal niks uit,” liegt Chanelle heldhaftig. Ze prikt hem in zijn zij.

Thomas kijkt haar gespeeld geschrokken aan.
“Nu heb je het over jezelf afgeroepen!” Hij zet af en springt in Chanelle’s richting.

“Argh!” Ze rent weg zo snel ze kan, en het kost Thomas best nog moeite om haar te pakken.

“Blijf staan!” zegt hij met zijn brulstem. “Blijf staan en onderga je straf!”

“Mooi niet!” Hikkend van de lach doet Chanelle haar uiterste best om uit Thomas’ klauwen te blijven. Maar natuurlijk lukt dat niet. Hij grijpt haar uiteindelijk toch en begint haar te kietelen, zo erg, het is té erg.

“Hou op, haha, ga weg!” Chanelle zakt met de slappe lach in het zand en Thomas duikt bovenop haar.

“Dit zal je straf zijn!”

“Hihi, ik kan er niet tegen!”

“Te laat!”

Zo kietelt Thomas haar, en zij geeft hem zo nu en dan een stevige por - waarna ze nóg harder wordt gekieteld. Pas als ze hem met twee handen liefjes bij zijn wangen pakt, stopt hij. En kust haar. En aait het zand uit haar haren.

Als ze dorst hebben gekregen, wandelen ze hand in hand naar de boulevard waar de terrasjes zijn.

“Zullen we naar de meiden?” vraagt Chanelle.

Die zitten vast en zeker nog op het terras van Chez René, hun vaste stek. Ze pakt haar mobiel om Floor te vragen of ze er inderdaad nog zijn, maar Thomas schudt zijn hoofd. “Geen terras, okee?”

“O?” Chanelle trekt haar wenkbrauwen op. “Vind je

mijn vriendinnen niet aardig?”

“Jawel.” Thomas legt zijn arm om Chanelle. Hij haalt zijn schouders op. “Maar de drankjes die ze drinken zijn een beetje te duur.”

“Geeft niks, toch? Ik kan toch betalen?”

“Nee meissie. Dat lijkt me niet zo’n goed idee.”

Thomas drukt zo zwaar op Chanelle’s schouder, dat ze nauwelijks nog goed kan lopen.

Chanelle kijkt hem vragend aan, en hij kijkt alweer terug met die blik van hem, *die* blik.

Chanelle wordt er meteen lacherig van en vraagt: “Wat doe je?”

Thomas trekt zijn wenkbrauwen op. “Niks, hoezo?” En duwt haar naar rechts...

“Hihi, waar gaan we heen?”

“Nergens heen, gebeurt er iets dan?” Thomas stuurt haar naar links, dat kan vrij makkelijk omdat hij zo zwaar op haar leunt.

Giechelig laat Chanelle zich meevoeren: weer links, twee keer rechts, en dan zijn ze bij de supermarkt.

“Ah, dit is een beter plekje,” zucht Thomas.

Chanelle gaat achter hem aan naar binnen. Zo zeg, in de supermarkt is het koud! Ze lopen hier tussen de huismoedertjes met kinderen en overvolle boodschappenkarren, terwijl ze bij Chez René helemaal hip waren geweest.

Chanelle slikt een brok in haar keel weg.

Niet aan denken, spreekt ze zichzelf toe. Het maakt niet uit *waar* je bent, maar met *wie* je bent.

Ze kijkt naar Thomas, die de schappen afstruint. Zonder het te willen, ziet ze hem voor zich met een linnen tas vol saaie boodschappen als brood en melk. Ze knijpt met haar ogen - niet aan denken, niet doen!

Uit de zak van haar vestje, hoort ze ineens: bliep bliep!

Ze pakt haar telefoon en opent de sms van Floor.

Kom je nog naar CR, of ben je te druk met jewetwellen, Chanelle?

Chanelle glimlacht om haar vriendin. Oei, wat wil ze graag naar hen toe en ai, wat baalt ze dat Thomas niet mee wil.

Ze schrijft geen bericht terug, maar bergt haar mobiel op en haalt diep adem. Ergens, ooit, zal ze Thomas overhalen om óók “rijkeluisdingetjes” mee te doen, zoals hij het noemt.

“Vind je deze 2H-cola ook lekker?” Thomas komt met mega goedkope huismerkcola aanzetten. “Die kost echt niks!”

Chanelle schudt haar hoofd als ze glimlacht.

“Is er iets?”

“Nee hoor.”

In plaats van boos te worden, of moedeloos, moet ze om haar situatie lachen. Kijk haar hier nu staan. Chanelle, de *catch* van Harmelijn, krijgt van haar vriendje in de supermarkt de goedkoopste cola aangeboden die hij maar kon vinden. Wat klopt er niet aan dit plaatje...

“O, ik zie het al, prinses. Weet je wat, ik neem deze wel, en jij krijgt de Coca Pepsi Duurste Drank.” Hij loopt terug naar het pad met de frisdranken, met een damesachtig loopje, om aan te geven hoe prinsessenachtig Chanelle zich gedraagt. “Ik ben Chanelle Heel-erg-rijk en ik neem Géén Genoegen met 2H-cola.”

Chanelle lacht. Welk vriendje zou er nou zó leuk mee omgaan als je (licht verwaand) duidelijk maakt dat je bepaalde colasoorten echt te goedkoop vindt om te drinken? Welk vriendje wringt zich in bochten om zélf je drankje te betalen, terwijl jij hem gemakkelijk mee uit kunt nemen?

Zie je, hij is echt een goeierd. Ze moet echt proberen zich minder druk te maken.

**LEES VERDER IN
CHANELLE'S VERRASSING
OP JE E-READER!**

CHANELLE'S VERRASSING IS TE KOOP ALS E-BOOK